

in libro, quem adversus Judæos scripsit (*cap. 8.*) manifeste repugnat testimonio Lucæ. Scribit enim quinto decimo anno Tiberii Christum actum fuisse in crucem, habentem annos, ut illius verbis utar, *quasi triginta cum pateretur*. Lucas vero quo tempore a Joanne baptizatus est, quod accidit anno quinto decimo Tiberii Cæsaris (4), Jesum scribit

tur. Profecto M. Antonius Capellus in dissertat. de Christi Coena suprema, & Godefridus Henschenius exercit. 1. in catalogos veteres antiquorum Pontificum præmissos tom. 1. Aprilis Bollandiani pag. 5. mortem Christi in Consulatum duorum Geminorum, hoc est ad annum xxix. æræ Dionysianæ referendam esse censent, quodque maximum huic opinioni pondus affert, eandem sequi videtur, vir in Chronologicis hisce studiis versatissimus Henricus Card. Norisius Augustinianæ familiæ decus in Cenotaphiis Pisanis dissertat. cap. xvi. §. xii. pag. 325. ubi monet, secundum hanc sententiam tria tantum Paschata Christum post Baptismum prædicante admitti posse. Vide etiam clari præfulis Franc. Blanchinii Prolegomena ad vitas Rom. Pontificum opusc. iv. tom. ii. pag. x. & seqq. in quibus demonstrare conatur, Christum passum esse duobus Geminis, sed horum Consulatum in annum æræ vulgaris xxviii. conferendum esse, quum

hactenus celebriores Chronologi illum anno xxix. alligarint.

(4) Petrus Possinus in Epistola præposita Propyleo ad Acta Sanctorum mensis Maii pag. 16. Christum ætatis anno tricesimo, ac item anno tricesimo æræ vulgaris baptizatum putat, proinde Natalem Alexandrum, Christum baptizatum anno ætatis xxxiv. docentem impugnat. Licet enim ex Lucæ loco cap. 3. (inquit Pagius in Critica ad Annal. Baronii) nihil certi erui possit de ætate Christi cum baptizatus est, an nempe anno xxx. ineunte, vel exeunte id factum sit, aut xxix. finiente, & xxxi. incipiente, verba tamen ejusdem Evangelistæ tantam latitudinem non videntur pati: saltem nullus ex antiquis Christum anno ætatis xxxii. aut xxxiii. ad baptismum accessisse tradidit. Verum est, conatos fuisse quosdam Tertulliani exemplo huic licentiæ auctoritatem afferre, quod is cum Christum per tres annos Evangelium prædicasse cerneret, in lib. 1. contra Marcio-

tum demum annum trigesimum attigisse; cum tamen ex Evangelii historia certum sit, eundem postea vixisse annis tribus, ut quemadmodum diximus, ejus mors inciderit in decimum octavum annum Tiberii, ut supersint ad mortem Tiberii integri anni quinque. Tiberius enim septimo, Christus viii. Calend. Aprilis decessere (5). His adde Caii cognomento Caligulæ triennium & menses decem. quaternos denos Claudii & Neronis annos, simul omnes plus minus septem & triginta colliguntur. In quibus non semel tantum, sed iterum ac tertio potuisse Petrum Romam proficisci, manifestissimis argumentis convinci potest. Sed quoniam primam ejus profectionem in secundum Claudii annum rejecit Hieronymus, qua ratione id fieri potuerit, diligentius inquirendum est. Cumque omnes consentiant, Paulum anno primo a Christi morte evocatum fuisse ad fidem, iidem anno quarto Hierosolymas venisse, & vidisse Petrum, concedant necesse est. Siquidem triennio post illam evocationem (ut ipse ait *epist. 1. ad Galat.*) ascendit Hierosolymas, & mansit apud eum diebus quindecim, anno

B scili-

cionem scripserit, Christum anno Tiberii duodecimo clarificatum, seu baptizatum fuisse, quod idem est; ideoque inquirunt, anno ætatis xxviii. circiter baptizatum esse juxta Tertullianum, qui docet, eum annos tantum xxx. vixisse. Sed illi meo iudicio hallucinantur. Tertullianus enim videns eam, quam libro adversus Judæos scripserat, opinionem, Christum scilicet passum esse, natum annos circiter xxx. maximas pati dif-

ficultates, tres vitæ ejus annos in lib. 1. contra Marcionem addidit. Unde non baptismum in annum vitæ ejus xxviii. sed naturale in annum Julianum xli. retraxit.

(5) Tiberius xvii. Kalend. Aprilis, seu die xvi. Martii, Svetonio in Tiberio cap. xvi. & Tacito lib. vi. Annal. testibus, supremum diem obiit, regnavitque annos xxii. menses vi. dies xxvi.

scilicet Tiberii vigesimo secundo. Ad quem diem variis conjecturis assequi possumus, Petrum ex Judæa & finitimis locis non discessisse. Statim vero dimisso Paulo, profectus est Lyddam (*Act. cap. xi.*) ubi Æneam Paralicum salutis restituit; accersitus deinceps a discipulis Joppem, Tabitham mortuam revocavit ad vitam. Cumque dies aliquot *apud Simonem*, ut Lucas ait, *coriarium hospitatus esset*; accitus Cæsariam a Cornelio Centurione (*Act. cap. x.*) primum *ex gentibus* trophæum erexit, sic enim appellant sacræ litteræ eos, qui ex Judæorum secta non erant. Anno demum septimo rursus Hierosolymas derelinquens, Cæsaream profectus est, cum Simone Samarita disputaturus (6); paucisque ejusdem an-

(6) Quamquam de Simonis Magi in Urbe & mora & obitu alibi opportunior sese offeret differendi occasio; nihilominus quæ ad hominis genus, patriam, artemque pertinent, breviter hoc loco delibare juvabit. Natus est igitur Simon Githis sive Gitton Samariæ vico, ut diserte testantur Justinus *Apol. 2.* & Epiphanius *heres. 20. n. 1.* (quamquam incertum adhuc sit an hominis patria illa Geth fuerit Eleutheropoli Gazam petentibus occurrens, D. Hieronymo auctore in *Mich. 1.* an altera quinque miliaribus distans ab Eleutheropoli in via ad Lyddam, Eusebio adnotante, & nonnulli ex recentioribus criticis eum confundant cum Simone illo

magico Cyprio, cujus opera Felix Judææ præses ad sollicitandam Drusillam Regis Agrippæ filiam, ut relicto Azizo Eme-sorum rege sibi nuberet, abusus est, Josepho & Tacito testibus:) natus igitur Simon Githis, & magicas professus artes, a quibus nomen sortitus est, eam sibi apud Samaritanos existimationem comparavit, ut *virtutem Dei* illum appellare non erubescerent, *Act. viii. 10.* Cum Philippus Samariam Evangelica luce illustraret, *Simon ipse credidit, & cum baptizatus esset*, sanctissimo Diacono comitem sese adjunxit, ficto tamen animo & subdolo, sperans scilicet virtutem patrandorum miraculorum ediscere. At vero ut ea novit, quæ

anni interpositis mensibus, pervenit Antiochiam, ut refert Clemens in primo *Recognitionum* libro. At vero mira incrementa vera Religio acceperat Antiochiæ, jam inde ab obitu Stephani: eo enim pervenerant discipuli profugi ex Judæa, quo deinde quoque jussu Apostolorum profectus Barnabas, adjuncto sibi Paulo, qui a fuga ex Hierosolymis ad eam diem in Cilicia ociosus federat, ejusmodi adju-

Vtextu. f. 26.

B 2 men-

quæ Apostoli manus imponentes conferebant Spiritus Sancti dona, de ea sibi auro comparanda potestate cogitavit, neque timuit impotens eam ab Apostolis petere ausu plane impio ac temerario: ex quo dignum Apostolorum principe zelum concipiens Petrus; *pecunia tua*, inquit, *tecum sit in perditionem*, *Act. viii. 10.* Hinc desumitur hæreseos, quam *veterum heresim* vocant origo, totaque Petrum inter & Simonem magum jurgii causa, nec plura aperte de sceleratissimo hæresiarcho narrantur in sacræ litteris, aperte, inquam, quum nemini dubium sit, quin SS. Apostoli Petrus, Paulus, Judas, atque Jacobus passim in suis epistolis Pseudo-Apostolos suggillantes, Simonem ipsum, ejusque socios & discipulos præ oculis potissimum habuerint. At Simon ubi se ab Apostolis rejectum vidit, larvam exuens; fidem, quam mentiebatur aperte deseruit, utque pestiferos suos

errores, & voce, & exemplo, & scriptis (de quibus vide S. Hieron. *Comment. in cap. 24. Matthæi*) facilius propagaret *procul abiit, nempe Romam, eo quod Apostolus illuc non pervenerat*, quemadmodum S. Chrysostomus monet *Homil. 18. in Acta Apostol.* Quid autem impius homo Romæ egerit, quando, & quo mortis genere ibi obierit, narrabimus paulo inferius pag. 30. Non ignoramus, in Constitutionibus Apostolicis, Recognitionibus, aliisque apocriphis libris, memoriæ proditum esse, Simonem magum antequam Romam se conferret, Cæsareæ in Palæstina cum Petro iterum disputasse, & inde se recepisse Tripolim Phœnicie urbem, ac tandem Romam aufugisse. Sed hæc, aliaque plura, quæ ab incertæ fidei authoribus de Simone narrantur, libenter prætermittimus, ne commentitia, aut saltem dubia cum his quæ explorata sunt commiscere videamur.

mentum jam invalescentibus rebus præstitit, ut primo Antiochiæ sint appellati *Christiani* (Act. xi.) Ibi vero hoc eodem septimo anno a Christi obitu, *sacerdotii Cathedram Petro erexerunt discipuli*, ut in postremo decimo libro ejusdem operis idem Clemens testatur (7). Ut vero constat Paulum eo tempore Antiochiæ non fuisse, quippe quem non deinceps videre Petrus usque ad annum duodevicesimum a Christi morte potuit; sic rursus a plerisque dubitatur, quot annis ipse Petrus Antiochenam Sedem tenuerit. Nam septennium Damasi (8), & Platina, salva auctoritate graviorum historicorum, defendi non potest. Ego vero quinquennio ab ea die Petrum in Asia se continuasse non dubito, & eas regiones circuissse, quas ipse in epistola sua enumerat, cum interim tamen Pontifex Antiochenus haberetur (9). Unde cum rursus undecimo post Christi

(7) De *Recognitionum* libris S. Clementi Papæ I. perperam tributis, paullo inferius erit differendi locus.

(8) Nimirum libri Pontificalis, qui Cortesii ætate Damaso Papæ adscribatur.

(9) Vetus opinio est jam usque ab Apostolicis ducta temporibus, eaque & omnium ferme antiquorum Patrum, & utriusque Ecclesiæ tum Latinæ, tum Græcæ firmata consensu, Antiochiæ Cathedram Episcopalem ab Apostolorum principe Petro occupatam primo fuisse. Nam ut Hieronymi, Chrysostomi, Eusebii, Innocentii I., Magni Leonis, Gre-

gorii item Magni, Origenis, Theodoreti, aliorumque Ecclesiasticorum Scriptorum testimonia præteream; inde certe factum est, ut a primis Ecclesiæ seculis Antiochena Sedes tertium post Romanam atque Alexandrinam locum obtinuerit, ejusdemque ut a D. Petro institutæ memoriam die xxii. Februarii universa quotannis celebraret Ecclesia.

Omnium primus Tillemontius nota 25. *sur Saint Pierre* sese sollicitum ostendit, ne opus *Recognitionum* Pseudo-Clementis a Cortesio nostro superius laudatum, daret assensum ad dubitandum ab illo ac-

si mortem anno Hierosolymas venisset, ea acciderunt, quæ de Jacobo fratre Joannis scribuntur in Apostolorum Actis: quod secundo Claudii anno evenisse credo, & rationem, quare ita credam afferre possum. Duo fuerunt eodem tempore cognomen-

B 3 to

cepta esse ea omnia, quæ de Antiocheno S. Petri Episcopatu prædicantur. Suspicionem Tillemontii profecit Basnagius ad *an. 40. n. 20.* quin imo audacior factus, non erubuit pro certo affirmare, Antiochenum Petri Episcopatum, commentum esse ab *Recognitionum* Clementis lacunis exortum. Utrumque authorem refellit Boschius in *tract. de Patriarchis Antiochenis* Antuerpiæ edito an. 1725.

Non ignoro argumento ex festo Antiochenæ Cathedræ ducto, adversari Edmundum Richerium *lib. 3. defens. c. 5. n. 6.* qui *Cathedram Petri, doctrinam Evangelicam, quæ ubique una est, designare* contendit, & hanc *Cathedram nomine Petri celebrari, quia interrogante Domino, quem me esse dicitis? Petrus pro omnibus doctrinæ evangelicæ summam & fundamentum professus est his verbis: Tu es Christus filius Dei vivi: concludens ob eam causam Patres Ecclesiæ primitive, festum Cathedræ Petri, idest doctrinæ Evangelicæ festum celebrasse sub nomine Cathedræ Antioche-*

ne. At si Ecclesia hoc festo non institutum a D. Petro Antiochiæ Episcopatum, sed doctrinam Evangelicam recolit, quare ab Antiochia vocatur, non autem ab Hierosolyma, aut a Roma, vel potius quare solius Cathedræ voce, nullo peculiaris urbis nomine adjecto non utitur? Numquid Antiochiæ tantummodo docuit? Sed Romanam quoque Cathedram colit Ecclesia. Quid igitur distinctis nominibus duas has Cathedras memorat ac veneratur, si Cathedræ nomine Evangelii doctrinam intelligit, quæ certe ubique gentium eadem est? Fatemur a SS. Patribus Chrysostomo, Hieronymo, Beda, Anselmo interdum *Cathedræ* voce doctrinam exprimi evangelicam; at iidem sæpius, immo fere semper eo nomine potestatem Ecclesiasticam significant, ut videre est apud Cyprianum *epist. 52. Optatum lib. 2. contra Parmenianum, Pseudo-Augustinum Homil. de Cathedra S. Petri* (olim inter opera sancti Doctoris 15. *de sanctis*, sed Lovaniensium & Maurinorum sententia aucto-

to *Herodes*, alter Antipas Tetrarcha Galileæ ejus filius, qui pueros trucidarat. Hic Christo illudit veste alba, hic violato sanguinis & hospitii jure uxorem Herodiadem a fratre Philippo abduxit, hic denique humana, divinaque permiscens, in Macherunte

thoris incerti, licet antiquissimi) aliosque complures, quos enumerare longum esset. Fatemur insuper ex aliquibus vetustissimis Kalendaris, Martyrologiis atque Missalibus a viro claris. Petro Francisco Foggino in *exercitat. ix. de Antiocheno D. Petri Episcopatu* laudatis conici posse, quibusdam in locis ita celebratum fuisse Cathedralæ Petri festum, ut S. Petri Primatus potius, quam Romanus sive Antiochenus Episcopatus recoleretur, propterea quod dum in iisdem festum Cathedralæ Petri indicatur, nulla Romæ aut Antiochiæ sit mentio; non tamen hinc concludi posse Antiochenæ & Romanæ Cathedralæ festum minus antiqua esse, probat idem eruditissimus Fogginus *loc. cit.* ex aliis compluribus non minoris antiquitatis Martyrologiis & Kalendaris, in quibus diserte utriusque festi fit mentio. Sed ad propositam de Antiocheno D. Petri Episcopatu quæstionem revertamur.

Quamvis de anno ipso quo S. Petrus Antiochenum Episcopatum suscepit, non una

sit eruditorum sententia, omnes tamen conveniunt diu, hoc est sexennio saltem ante secundum Claudii Imperantis annum quo primum Romam venit, Antiochenæ Ecclesiæ fundamenta jecisse. Nam Onuphrii Panvini aſſerentis in *additionibus ad Platinam* longe post Romanam Ecclesiam, nimirum post Concilii Hierosolymitani tempora, initia sua Antiochenam sumpsisse, jamdiu a Bellarmino, Baronio, Natale Alexandro, ceterisque explosa sententia est. Bacchini autem, Fogginiique eruditissimorum nostræ ætatis viro- rum opinio, aſſerentium Antiochiæ Petrum sedere cœpisse anno Claudii imperantis secundo, sive a passione Domini duodecimo cadente, præterquamquod nimis aperte refellitur ab Eusebio, Gregorio M. Joanne Chrysoſtomo, Nicephoro, Isidoro, aliisque una voce docentibus, plurium annorum spatio D. Petrum Antiochiæ Episcopum fuisse, tota pendet ex falsitate epochæ adventus Sauli ac Barnabæ Antiochiam, quem ad eundem

secun-

runte castello jugulavit Baptistam. Alter natus Aristobulo, filio Herodis regis & Mariannæ, *Agrippa*, in gratiam generi Augusti Cæsaris appellatus a Cajo Caligula, Rex Judææ, simulque Philippo defuncto Tetrarcha Iturææ, & Traconitidis regionis constitutus;

B 4

tutus;

secundum Claudii annum referunt, quemque e contra ante quinquennium contigisse, mox ostensuri sumus, si prius quæ ad communem veterum scriptorum sententiam explicandam confirmandamque pertinent, in medium proferamus.

Ac primo illud animadvertendum, Antiochenam sessionem mediam inter duas profectiones S. Pauli Hierosolymas constitui oportere, hoc est inter annum Tiberii ultimum, a Christi passione iv. & annum Claudii imperantis secundum, a Christi passione xt. Anno enim a Pauli conversione tertio, hoc est quarto a Christi obitu, adhuc Hierosolymis erat Petrus, quemadmodum ipse D. Paulus testatur ad Galatas scribens: *Deinde post tres annos veni Hierosolymas videre Petrum.* Annus autem Claudii secundus, quo D. Paulus iterum Hierosolymas se contulit, ut *Collectas* deferret cum Barnaba fratribus ad famem ab Agabo prædictam sollevandam, *Act. xii.* est idem undecimus a Christi passione annus, quo Apostolorum prin-

ceps ab Herode in carcerem conjectus, & ab Angelo liberatus, Romam venisse perhibetur. Quod autem S. Pauli conversio non ad annum tertium, ut vult Calvinus, sed primum a passione Christi sit referenda, ita ut annus ab ejus conversione tertius, quo primum se vidisse Petrum Hierosolymis testatur in laudata *epist. ad Galat.* respondeat anno a Christi obitu quarto, facillime ex ipsa Actorum Historia probatur. Etenim inter Concilium Hierosolymitanum & profectio- nem S. Pauli Romam, vi. saltem anni effluxere (ut tempus illud sileam quod in suis peregrinationibus consumpsit) quibus in Oriente commoratus est: xviii. quippe mensibus Corinthi (*Act. cap. 18.*), iii. mensibus in Ephæsa Judæorum Synagoga (*Act. 19.*), ii. annis in schola tyranni (*ibid.*) ii. mensibus in Græcia (*Act. 20.*), duobus denique annis in Hierosolymitano carcere mansit (*ibid.*) Atqui idem S. Paulus Hierosolymis Romam profectus est anno a passione Christi xxv. sive ipsum passio-

nis

tutus; postremo etiam Abellæ tetrarchiam, quæ Lyfaniæ dicebatur obtinuit. Inter hos Herodes diu occultæ inimicitia odiaque intercesserunt, nutriende potissimum Herodiade alterius sorore, uxore alterius, fœmina vehementis ingenii, & supra mu-

nis Dominicæ annum recensendo xxvi. ut notat Hieronymus in *Catalogo scriptor. Eccl. in Paulo* (e carcere siquidem solutus est eo ipso anno, quo Festus Judææ prorex successit Felici (*Act. cap. 16.*) nimirum sub Antistii Consulatu, sive anno secundo Neronis, si profanis etiam authoribus fides): Igitur si ex xxiv. annis post passionem Christi sexennium demas interpositum inter Concilium Hierosolymitanum, & profectionem S. Pauli Romam, constabit Concilium illud celebratum fuisse xviii. anno a passione Christi, non vero xx. ut Heterodoxi supponunt. Porro inter S. Pauli conversionem, & Concilium Hierosolymitanum xvii. fluxerunt anni, ut ex ipsomet D. Paulo discimus ad *Galat. 1.* scribente: *Deinde post annos tres veni Hierosolymam videre Petrum ... Deinde post annos quatuordecim iterum ascendi Hierosolymam.* Ex annis igitur xxiv. post passionem Christi, quibus exeuntibus S. Paulus Romam profectus est, subtrahamus, ut modo diximus, sex annos inter Hiero-

solymitanum Concilium, & profectionem illam Romanam elapsos, & ex xviii. annis residuis demamus xvii. qui S. Pauli conversionem inter & dictum Concilium interfluxere, manifesteque apparebit, conversionem illam anno primo post Christi mortem contigisse. Si igitur annus a S. Pauli conversione tertius, quo venit *Hierosolymam videre Petrum*, & ab Hierosolyma in partes Syriæ & Ciliciæ se contulit, quartus annus fuit a passione Christi, ut modo probatum est, sequitur S. Petrum Antiochiæ Sedem stabilire non potuisse, nisi post eundem annum a Christi passione quartum; & quidem paucis diebus an mensibus ante ipsius D. Pauli Antiochiam adventum. Etenim S. Leo epist. 43. ad Anatolium diserte ait, in *Antiochena Ecclesia primum predicante B. Apostolo Petro Christianum nomen exortum esse*, & S. Joan. Chrysostomus in *Inscript. Act. 12. n. 6.* *Hæc est una*, inquit, *nostræ civitatis prerogativa dignitatis, quod Principem Apostolorum ab initio doctorem acciperet,*
aquum

muliebres spiritus. Postremo tamen Antipa a Cajo Tetrarchia multato, pulsoque cum Herodiade Lugdunum in exilium, pars quoque ea Syriæ cessit Agrippæ, qui primus post Herodem Idumæum, partem Syriæ longe maximam solus obtinuit. Hic quo muni-

aquum enim erat, ut ea, quæ nomine Christianorum ante universum orbem terrarum ornata fuerat, primum Apostolorum pastorem acciperet. Quod verum nullatenus esset, nisi eodem anno Petrus Antiochiam pervenisset, quo illuc appulit S. Paulus, quum scilicet cognominati sunt primum Antiochiæ discipuli, *Christiani* (*Act. xi.*) Grave magis & apertum rei testimonium dare putat Bacchinius in *dissertat. de Eccl. Hierarchie originibus p. 1. cap. 3.* ex D. Ignatii Epistola ad Magnesianos, ex qua hæc recitat: *Simus itaque digni cognomento quod accepimus, qui enim alio nomine appellatur præter hoc, hic non est Dei, nec accepit prophetiam loquentem de nobis, & vocabitur tibi nomen novum, quod os Domini nominavit: & erit populus sanctus; Antiochiæ enim primum discipuli appellati sunt Christiani, cum Petrus & Paulus Ecclesiam fundarent.* Quo quidem testimonio etsi omnino careat epistola ad Magnesianos, quam latinam ex Anglicano Codice Uferius, Græcam vero ex Flo-

rentino Bibliothecæ Mediceo-Laurentianæ primum Vossius, deinde Carolus Aldrich emendatissime ediderunt, minime tamen illud negligendum existimavimus, ea potissimum de causa quod Ignatii epistolæ interpolator, cui laudatæ epistolæ verba tribuenda videntur, antiquissimus sit, ut pote quem fucum fecisse constat tum Stephano Gobarō, tum Anastasio Patriarchæ Antiocheno, tum demum Chronici Paschalis confarcinatori, quorum primum floruisse an. circiter 580. secundum an. circiter 595. tertium septimo Ecclesiæ seculo recentiore non esse cognovimus. Receptam opinionem de Antiochena D. Petri Sede eodem anno quo Barnabas Paulusque illuc appulerunt constituta, mirifice confirmare videntur, quæ Bacchinius observat in dissertatione superius laudata. Quum enim D. Lucas in *Actis*, Ecclesiæ nomen nulli loco tribuat antequam ibi multi numero in Christi gregem cooptati homines degant, apud quos Cathedra Episcopalis sit, Antiochiæ
ita